

Arrest

nr. 241 788 van 30 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 juni 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2020 wordt die aanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan met een geldig paspoort en een geldig visum naar België te zijn gekomen. Uit hun administratief dossier blijkt dat zij op 19.07.2018 naar België zijn gekomen (zonder visum aangezien zij vrijgesteld zijn van een visum voor een kort verblijf). Zij ontvingen een aankomstverklaring waarin hun verblijf toegelaten was tot 16.10.2018. Zij hebben geen verlenging van hun aankomstverklaring aangevraagd en dienden aldus het land te verlaten. Betrokkenen hebben nagelaten dit te doen en er werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, op 10.12.2018 en op 12.12.2018. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren.

Betrokkenen stellen verder dat zij reeds voorheen in België verbleven. Uit hun dossier blijkt dat mijnheer op ongekend datum naar België kwam en gerepatriëerd werd op 05.11.2009. Hij kwam vervolgens op 26.01.2010 opnieuw naar België en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, met een toegelaten verblijf tot 25.04.2010. Het ganse gezin diende een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op 06.03.2014, welke op 20.04.2015 negatief werd beoordeeld. Betrokkenen geven in huidige aanvraag aan dat zij in december 2015 terugkeerden naar hun land om de ouders van mijnheer bij te staan. Vervolgens kwamen zij op 19.07.2018 terug naar België. Artikel 9 van de wet van 15.12.1980 stelt dat : “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 stelt vervolgens : “ In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.” Zij tonen niet aan dat zij niet in staat waren om een visum lang verblijf aan te vragen in hun land van herkomst alvorens naar België te komen. Betrokkenen hebben ervoor gekozen om naar België te komen voor een kort verblijf en dienden na het verstrijken van hun aankomstverklaring het land te verlaten.

Het gegeven dat hun kinderen in België geboren zijn, geeft hun geen automatisch recht op verblijf. Zij dienen aan te tonen waarom dit hen zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. Betrokkenen hebben in het verleden reeds aangetoond dat zij daartoe in staat waren. Aldus kan dit argument niet weerhouden worden.

Betrokkenen halen verder aan dat er sinds de verkiezingen in oktober 2018 een oerconservatieve en ultrarechtse regering werd geïnstalleerd die snel onderdrukt en afneemt. Zij stellen daardoor niet terug te kunnen om hun aanvraag in te dienen. Om hun beweringen te staven, verwijzen zij naar krantenartikelen uit de Standaard en naar een rapport CIA the World Factbook. Echter betrokkenen brengen geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, feiten aan ter staving van de in deze

artikelen besproken situaties. Een algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Zij halen eveneens aan een machtiging wensen aan te vragen om te werken. Zij staven hun werkwillegheid met een arbeidscontract. Echter betrokkenen zijn niet in het bezit van de nodige arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Betrokkenen verwijzen verder naar het gegeven dat de broer van mijnheer en diens echtgenote betrokkenen financieel onderhouden zodanig dat zij niet ten laste vallen van de Belgische maatschappij. Het is aan betrokkenen om aan te tonen waarom dit hen zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. In casu is dit niet het geval. Integendeel zij kunnen, indien nodig, gebruik maken van de financiële middelen van mijnheers broer om de terugreis mogelijk te maken

De overige elementen (kennis van het Frans, de werkwillegheid, het hebben van familie in België, het voorleggen van getuigenverklaringen, het schoolgaan van de kinderen) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980. De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in de synthesesamenvatting een enig middel aan:

“Schending van de wet, in het bijzonder: schending van artikel 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt. [...] De bestreden beslissing werd op 8 mei 2020 genomen en besluit dat verzoekende partijen de aanvraag tot lang verblijf in hun land van herkomst kunnen aanvragen. Dit is kennelijk onjuist.

In haar nota met opmerkingen argumenteert verwerende partij dat de coronacrisis geen buitengewone omstandigheid is of geen buitengewone omstandigheden met zich meebrengt. De Van Dale definieert «buitengewoon» als: I (bn.; buitengewoner, -st) 1 wat van het gewone, van de regel afwijkt (...). In de regel vliegen vliegtuigen van Brazilië onder andere naar België en van België onder andere naar Brazilië. De vaststelling dat verwerende partij vóór de bestreden beslissing besloot om alle vliegverkeer te verbieden en na de heropstart van het vliegverkeer om nog steeds elk vliegverkeer van en naar Brazilië verder te verbieden is met andere woorden kennelijk tweemaal een buitengewone maatregel in afwijking van de regel van gewoonlijk onbelemmerd vliegverkeer. Indien verwerende partij zelf verbiedt naar Brazilië terug te keren dan kan zij niet redelijkerwijze argumenteren dat verzoekende partij naar Brazilië kan teruggaan om volgens de gewoonlijke procedure verblijfsdocumenten aan te vragen. Verwerende partij bevestigt met de zin «naar Brazilië, zodra het luchtruim en de landsgrenzen opnieuw worden opengesteld» dat zij het vliegverkeer van en naar Brazilië heeft stilgelegd. Het non-refoulementsbeginsel vereist niet dat verzoekende partij nu reeds door het coronavirus is besmet - hetgeen een aanleiding is om een regularisatieaanvraag om medische redenen in te dienen als onderscheiden procedure en dus niet als dienstige reden in onderhavige procedure kan worden aangewend - maar dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Brazilië. Immers blijkt impliciet maar zeker dat het risico op besmetting en ernstig lijden of overlijden dientengevolge uit de beslissing van verwerende partij om na de openstelling van het luchtruim toch nog elk vliegverkeer van en naar Brazilië te blijven verbieden. Indien het risico op ernstige schade niet reëel was dat had verwerende partij specifiek met betrekking tot Brazilië niet de tweede buitengewone maatregel zoals geduid genomen. De coronacrisis wordt over de hele wereld met een oorlogstoestand vergeleken zonder bommen vallen. Het is de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat in het geval van een gewapend conflict dat het reëel risico op ernstige schade niet de rechtszoekende persoonlijk moet treffen maar dat de blootstelling aan het geweld voldoende is om de bescherming in te roepen. A simili mag dan redelijkerwijze aangenomen worden dat de reële kans op blootstelling van verzoekende partij aan COVID-19 bij verplichte terugkeer naar haar land van nationaliteit Brazilië op zich voldoende is om als afdoende reëel risico te gelden dat de hardheidsdrempel van artikel 3 EVRM overschrijdt en het beginsel van non-refoulement in werking stelt. Dat het reëel risico afdoende is volgt uit de voormelde tweede buitengewone maatregel die verwerende partij nam namelijk het blijven verbieden van elk vliegverkeer van en naar Brazilië. De handelingen van verwerende partij vormen op zich reeds het bewijs dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om terug te keren en volgens de gewone procedure verblijfsdocumenten aan te vragen. Daarom en

ondanks de nota met opmerkingen volhardt verzoekende partij als volgt. Verwerende partij dient op het ogenblik van de beslissing niet alleen het verzoekschrift en de bijgebrachte informatie maar ook de algemeen bekende ontwikkelingen ex officio in rekening te nemen. Zo heeft verwerende partij zelf midden maart 2020 beslist om haar luchtruim en landsgrenzen te sluiten (zie stuk nr. 7). In die omstandigheden kunnen verzoekende partijen niet zoals verwerende partij voorhoudt het verblijfsrecht via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in casu Brazilië aanvragen. Zij meenden buitengewone omstandigheden daarvoor te kunnen invoeren en verwerende partij heeft naderhand zelf door eigen handelingen die buitengewone omstandigheden onbetwistbaar aangevuld. Door het van luchtruim en landsgrenzen te sluiten heeft verwerende partij zelf elke terugkeer afgeblokt. En sedert de sluiting van het luchtruim en de landsgrenzen heeft verwerende partij deze niet meer geopend integendeel heeft zij in het kader van Europa besloten dat het luchtruim en de landsgrenzen voor Brazilië gesloten blijven (ibidem) en dat dit minstens tot het einde van het jaar zal duren (ibidem). De actuele ontwikkelingen 40.000 nieuwe besmettingen in één dag, 1,14 miljoen totaalbesmettingen en oplopend, en 52.000 doden en oplopend (zie stuk nr. 8). Verwerende partij kan niet redelijk voorhouden dat op het moment dat zij de bestreden beslissing nam dat wil zeggen op 8 mei 2020 bijna twee maanden nadat zij haar luchtruim en de landsgrenzen sloot, verzoekende partijen hun aanvraag voor langdurig verblijf in Brazilië zouden moeten indienen terwijl zij niet toelaat dat verzoekende partijen die hier in België zijn, uitreizen of dat zij eenmaal in Brazilië naar België mogen terugkeren. De verzoekende partijen hebben het recht om hun dossier te vervolledigen (DENYS, L. (2019:129). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI Publishers). Dit betekent dat de elementen tot en met het moment waarop de beslissing werd genomen in overweging moeten genomen worden. Verzoekende partijen gingen er van uit dat verwerende partij kennis heeft van de beslissingen die zij zelf neemt (sluiten van het luchtruim en de landsgrenzen voor heen en weer verkeer van personen ook naar en van Brazilië) en daarover geen bijkomend bewijsstuk dienden over te leggen. Het motief dat verzoekende partijen zich onwettig op het grondgebied bevonden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag doet er niet toe (RVS 12 februari 2014, nr. 226.401; DENYS (2019:129-130)). Het motief dat verzoekende partijen legaal België binnenkwamen is evenmin een geldig motief om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren (RVS 11 juli 1996, nr. 60.962; DENYS (2019:130)). Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt onbetwistbaar dat verwerende partij op geen enkel moment de overweging heeft gemaakt zichzelf door haar handelen niet de doorslaggevende buitengewone omstandigheid uitmaakte waarmee zij terdege diende rekening te houden. Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden om deze overweging niet te moeten maken of niet in die zin te moeten motiveren. Om deze redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht. Schending van de ingeroepen middelen. De tegenwerping dat uw Raad in onderhavige procedure als annulatierechter de materiële motiveringsplicht niet kan beoordelen neemt niet weg dat elke kennelijk onredelijke beslissing zoals bestreden beslissing toch nog moet worden gesanctioneerd met de nietigverklaring. Om deze en voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Verzoekers verwijzen naar de coronacrisis en de sluiting van het luchtruim waardoor zij in de onmogelijkheid verkeren om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Er zou daarmee ten onrechte geen rekening zijn gehouden in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing

zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen vanuit het land van verblijf of de plaats van oponthoud.

Waar de verzoekende partijen kritiek geven op de inhoud van de bestreden beslissing, dient vooreerst benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag en dat de gemachtigde een zeer grote discretionaire bevoegdheid heeft.

De Raad merkt op dat de coronacrisis dateert van na de aanvraag, gedaan op 8 mei 2019, waardoor dit element uiteraard niet als buitengewone omstandigheid aangehaald kon worden in de verblijfsaanvraag.

De coronacrisis treft de gehele wereld. De genomen veiligheidsmaatregelen binnen het kader van die crisis zijn tijdelijke maatregelen die niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing niet wettig zou zijn en dus zou moeten vernietigd worden. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren, nu dit tijdelijke gegeven, waarvan de duur niet te voorspellen is, op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen maken niet met een begin van bewijs aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Brazilië, zodra het luchtruim en de landsgrenzen opnieuw worden opengesteld, als gevolg van de coronacrisis, concrete problemen zullen ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

De door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC